

Το Κοράκι

Ο **Έντγκαρ Άλλαν Πόε (Edgar Allan Poe)** γεννήθηκε στη Βοστώνη της Αμερικής στις 19 Ιανουαρίου 1809 και πέθανε στις 7 Οκτωβρίου 1849. Υπήρξε ένας από τους κύριους εκπροσώπους του αμερικανικού ρομαντισμού καθώς επίσης της λογοτεχνίας μυστηρίου και του μακάβριου. «**Το Κοράκι**» είναι αφηγηματικό ποίημα του **Πόε**, που δημοσιεύτηκε τον Ιανουάριο του 1845 και σημείωσε αμέσως μεγάλη επιτυχία. Είναι γνωστό για τη λυρικότητά του, τη χαρακτηριστική γλώσσα, και τη μεταφυσική του ατμόσφαιρα. Το ποίημα περιγράφει την επίσκεψη που δέχεται ένας παράφορα ερωτευμένος άνδρας, από κάποιο μυστήριο κοράκι που μιλάει, παρατηρώντας την αργή διολίσθηση του άνδρα στην τρέλα. Ο άνδρας, που συχνά θεωρείται πως είναι κάποιος μαθητής, θρηνεί το χαμό της αγαπημένης του Ελεονόρας (Lenore). Καθισμένο σε μια προτομή της Αθηνάς, το κοράκι φαίνεται να υποκινεί περαιτέρω την απελπισία του με τη συνεχή επανάληψη της φράσης «Ποτέ πια».

Συγγραφέας: [Έντγκαρ Άλλαν Πόε](#)

Μετάφραση: [Γιάννης Β. Ιωαννίδης](#)

Έκδοση: Τυφλόμυγα

Έτος έκδοσης: 2007

Μορφή: Online text

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

(Μετάφραση: Γιάννης Β. Ιωαννίδης)

Δώδεκα έδειχνεν η ώρα, μεσονύχτι, όπως και τώρα
Κι ήμουν βυθισμένος ώρα σε βιβλία αλλοτινά,
όταν μέσα από ένα θάμπος ύπνου να μου εφάνη, σάμπως
Κάποιος έξω από την πόρτα να χτυπούσε σιγανά.
Επισκέπτης, είπα, θα 'ναι και χτυπάει σιγανά
Τούτο θα 'ναι μοναχά.

Α, θυμάμαι, έπεφτε χιόνι και του κρύου Δεκέμβρη οι τόνοι
Σκούζαν μες στο παραγώνι και στοιχειώναν στη φωτιά.
Η νυχτιά με στενοχώρα κι άδικα έψαχνα τόση ώρα
Να 'βρω τη γλυκειά Λεωνόρα μες τ' αρχαία μου χαρτιά.
Τη Λεωνόρα που οι αγγέλοι της κρατάνε συντροφιά
Και δική μας ποτέ πια.

Κάθε θρόισμα στο μετάξι της κουρτίνας είχε αλλάξει
Κι έρχονταν να με ταραξει ο άγριος φόβος που τρυπά.
Κι έλεγα, για να πάρω θάρρος και να διώξω αυτό το βάρος:
-Επισκέπτης, δίχως άλλο, θα 'ναι τούτος που χτυπά,
Κάποιος νυχτοπαρωρίτης, που για νάμπει μου χτυπά
Τούτο θα 'ναι μοναχά.

Ξάφνου ως νάντριωσε η ψυχή μου και παρά την ταραχή μου
-Κύριε, φώναξα, ή κυρία, συγχωρέστε με, έστω αργά
Στα χαρτιά μου ήμουν σκυμένος κι ίσως μισοκοιμισμένος
Δε σας άκουσα ωρισμένως να χτυπάτε έτσι σιγά.
Με τα λόγια τούτα ανοίγω τα πορτόφυλλα γοργά.
'Εξω η νύχτα μοναχά.

Το σκοτάδι αυτό τρυπώντας έμεινα εκείδά απορώντας
Κάθε τόσο ανασκιρτώντας μέσα σ' όνειρα αλγεινά.
Κράτησε ησυχία για ώρα κι άξαφνα απ' τα βάθη τώρα,
Μια φωνή να λέει Λεωνόρα σα ν' ακούστηκε βραχνά.
'Ετσι θα 'ναι μοναχά.

Μπήκα στο δωμάτιο πάλι, μ' άνω κάτω το κεφάλι,
Μα μέσα απ' αυτή τη ζάλη, δυνατήν ακούω χτυπιά.
-Α, στο παραθύρι θάναι, λέω ευθύς, και με ζητάνε,
Ας ιδώ τώρα ποιος νάναι, φτάνει το μυστήριο πια,
Η καρδια μου δεν αντέχει, φτάνει το μυστήριο πια
Θα 'ναι ο αγέρας μοναχά.

Τότε τα παντζούρια ανοίγω, όμως μια κραυγή μου πνίγω
Καθώς βλέπω ένα κοράκι μες στο δώμα να περνά.

Η ευγένεια δεν το νοιάζει κι ούτε που με λογαριάζει,
Μα γαντζώνει στο περβάζι της εσώπορτας στερνά.
Μα γαντζώνει και κουρνιάζει στη μαρμάρινη Αθηνά
Και κοιτάζει μοναχά.

Πως ανάπνευσα στ' αλήθεια και γελώντας απ' τα στήθεια,
Λέω, από παλιά συνήθεια, στ' όρνιο με τη κρύα ματιά:
-Κι αν σου κόψαν το λοφίο κι αν σ' αφήκαν έτσι αστείο
Μαυροπούλι άλλοτε θείο, που πλανιέσαι στη νυχτιά,
ποιο είναι τάχα τ' όνομά σου μες την άραχνη νυχτιά;
Και μου λέει: -Ποτέ πια!

Θάμασα πολύ μου ακόμα τόνιο, που είχε ανθρώπου στόμα,
Μα τα λόγια του όλο σκώμα δε μου μάθανε πολλά.
Γιατί αλήθεια, είναι σπουδαίο και περίεργο και μοιραίο,
Αν μια νύχτα, σας το λέω, δείτε κάπου εκεί ψηλά
Κουρνιασμένο ένα κοράκι στην Παλλάδα, να μιλά
Και να λέει: Ποτέ πιά!

Τ' όνομά του θα μου κράζει, σκέφτηκα, μα τι με νοιάζει,
Ίσως πάλι να νυστάζει και τα λόγια του ξεχνά.
Όμως τούτο ούτε σαλεύει κι είναι ως κάτι να γυρεύει
Και του κρίνουμε: -Περσεύει κι άλλος τόπος εδωνά,
Την αυγή θα φύγεις πάλι σαν ελπίδα που περνά.
Και μου λέει: Ποτέ πια!

Τρόμαξα στ' αλήθεια μου, όντας, μου δευτέρωσε μιλώντας,
-Δίχως άλλο, είπα σκιρτώντας, τούτο ξέρει μοναχά.
Κάποιος πρώην κύριός του, θάκλαψε πολύ, ο καύμός του
Ίσως νάγινε δικός του και για τούτο αγκομαχά
Και του απόμεινε στη σκέψη κι είναι σα να ξεψυχά
Λέγοντάς μου: -Ποτέ πια!

Και τη θλίψη μου ξεχνώντας έστρεψα σ' αυτό γελώντας
Την καρέκλα μου τραβώντας στο κοράκι αντικρυνά.
Μα στο κάθισμά μου απάνω, χίλιες τόσες σκέψεις κάνω
Και στο νου μου τώρα βάνω για ποιό λόγο αληθινά
Σα μιαν επωδή μακάβρια να μου λέει όλο ξανά
Το κοράκι: -Ποτέ πια!

Γρίφος θάναι ή αίνιγμά του κι ίσως μήνυμα θανάτου
Και κυττώντας τη ματιά του που μου τρύπαε την καρδιά,
Γέρνω ωραία μου το κεφάλι, στο δικό της προσκεφάλι,
Όπου αντιφεγγούσε πάλι, σαν και τότε μια βραδυά,
Με το βιολετί βελούδο, σαν και τότε μια βραδυά
Και που δε θ' αγγίξει πια!

Ξάφνου ως νάνοιωσα μου εφάνη γύρω μου άκρατο λιβάνι
Και πλημμύρα να μου φτάνει σύννεφο η θεία του καπνιά.
-Αθλιε, φώναξα, στοχάσου, που ο Θεός στέλνει κοντά σου.
Αγγέλους να σου σταλάσουν νηπενθές για λησμονιά,
Πιέστο, ω, πιέστο, τη Λεωνόρα να ξεχάσεις μ' απονιά,
Και μου λέει: -Ποτέ πια!

Α, προφήτη, κράζω, ωιμένα, κι αν του δαίμονα είσαι γέννα
Κι αν ο Πειρασμός σε μένα, σ' έστειλε απ' τη γης βαθειά,
Κι αν σε τόπο ρημαγμένο σ' έχει ρίξει απελπισμένο
Σ' ένα σπίτι στοιχειωμένο με σκιές και με ξωθιά,
Θα 'βρω στη Γαλαάδ, ω πες μου, θάβρω εκεί παρηγοριά;
Και μου λέει: -Ποτέ πια!

-Α, προφήτη, ανήλιαγο όρνιο κι αν πουλί σαι κι αν δαιμόνιο
Απ' το σκότος σου το αιώνιο κι απ' την κρύα σου συννεφιά.
Πες μου, στις Εδέμ τα δάση, θα 'βρει ο νους μου ν' αγκαλιάσει
Μια παρθένα πούχει αγιάσει κι έχει αγγέλους συντροφιά ,
Μιαν ολόλαμπρη παρθένα, πούχει αγγέλους συντροφιά;
Και μου λέει: Ποτέ πια!

Φύγε στ' άγριά τα σου μέρη, όρνιο ή φάντασμα, ποιος ξέρει
Αν αυτό που σ' έχει φέρει δεν σε καταπιεί ξανά.
Κι ούτε ένα μικρό φτερό σου να μη μείνει εδώ δικό σου,
Φώναξα, και το φευγιό σου να χαθεί στα σκοτεινά.
Πάρε και το κρώξιμό σου πέρα από την Αθηνά.
Και μου λέει: -Ποτέ πια!

Κι από τότε εκεί δεμένο, το κοράκι, καθισμένο
Μένει πάντα κουρνιασμένο στη μαρμάρινη θεά.
Κι η ματιά του όπως κοιτάζει, με ματιά δαιμόνου μοιάζει
Κι η νυχτιά που το σκεπάζει του στοιχειώνει τη σκιά.
Α, η ψυχή μου δε θα φύγει μια στιγμή απ' αυτή τη σκιά.
Δε θα φύγει ποτέ πια!

Συγγραφέας: [Έντγκαρ Άλλαν Πόε](#)

Μετάφραση: [Κώστας Ουράνης](#)

Έκδοση: [Περίπλους](#)

Έτος έκδοσης: 2008

Μορφή: Online text

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

(Μετάφραση: Κώστας Ουράνης)

Κάποια φορά, μεσάνυχτα, ενώ εμελετούσα
κατάκοπος κι αδύναμος ένα παλιό βιβλίο
μιας επιστήμης άγνωστης, άκουσα ένα κρότο
σα να χτυπούσε σιγανά κανείς στη ξώπορτά μου.
“Κανένas ξένος”, σκέφτηκα “οπού χτυπά τη πόρτα,
τούτο θα είναι μοναχά και όχι τίποτ’ άλλο”.

Θυμάμαι ήταν στον ψυχρό και παγερό Δεκέμβρη
και κάθε λάμψη της φωτιάς σα φάντασμα φαινόταν.
Ποθούσα το ξημέρωμα, μάταια προσπαθούσα
να δώσει με παρηγορία στη λύπη το βιβλίο,
για τη γλυκιά Ελεονόρα μου, την όμορφη τη κόρη
όπως οι αγγέλοι τη καλούν, ενώ εδώ δεν έχει
για πάντα ούτε όνομα.

Και τ’ αλαφρό μουρμουρητό που κάναν οι κουρτίνες
με άγγιζε, με γέμιζε με τρόμους φανταχτούς,
και για να πάψει τ’ άγριο το χτύπημα η καρδιά μου
σηκώθηκα φωνάζοντας: “Θα είναι κάποιος ξένος
όπου ζητά να κοιμηθεί έδω στη κάμαρά μου
αυτό θα είναι μοναχά και περισσότερο όχι”.

Τώρα μου φάνηκε η ψυχή πιο δυνατή για τούτο,
“Κύριε” είπα, “ή Κυρά, ζητώ να συγχωρείστε,
γιατί εγώ ενύσταζα κι ο κρότος ήταν λίγος,
ήσυχος, που δεν άκουσα εάν χτυπά η πόρτα”
κι άνοιξα στους αγέρηδες ορθάνοιχτη τη πόρτα
σκοτάδι ήταν γύρω μου και όχι τίποτ’ άλλο.

Μες στο σκοτάδι στάθηκα ώρα πολλή μονάχος,
γεμάτος τρόμους κι όνειρα που πρώτη φορά τότε
η λυπημένη μου ψυχή στα βάθη της επήρε,
μα η σιγή ήταν άσωστη και το σκοτάδι μαύρο
κι “Ελεονόρα” μοναχά ακούγονταν η ηχώ
από τη λέξη που `βγαινε απ’ τα ανοιχτά μου χείλη.
Αυτό μονάχα ήτανε και όχι τίποτ’ άλλο.

Γυρίζοντας στη κάμαρα με μια καρδιά όλο φλόγα,
άκουσα πάλι να χτυπούν πιο δυνατά από πρώτα.
“Σίγουρα κάποιος θα χτυπά από το παραθύρι,
ας πάω να δω κι ας λύσω πια ετούτο το μυστήριο,

ας ησυχάσει η μαύρη μου καρδιά
και θα το λύσω θα είναι οι αγέρηδες και όχι τίποτ' άλλο.

Άνοιξα το παράθυρο κι ένα κοράκι μαύρο
με σχήμα μεγαλόπρεπο στη κάμαρα μου μπήκε
και χωρίς διόλου να σταθεί ή ν' αμφιβάλλει λίγο,
επήγε και εκάθισε στη πέτρινη Παλλάδα
απάνω από τη πόρτα μου, γιομάτο σοβαρότητα.
Κουνήθηκεν, εκάθισε και όχι τίποτ' άλλο.

Το εβενόχρωμο πουλί που σοβαρό καθόταν
τη λυπημένη μου ψυχή έκανε να γελάσει.
"Χωρίς λοφίο", ρώτησα, "κι αν είν' η κεφαλή σου
δεν είσαι κάνας άνανδρος, αρχαϊκό κοράκι,
που κατοικείς στις πένθιμες ακρογιαλιές της Νύχτας;
Στ' όνομα της Πλουτωνικής της Νύχτας, τ' όνομά σου!"
Και το κοράκι απάντησε: "Ποτέ από 'δω και πια".

Ξεπλάγηκα σαν άκουσα το άχαρο πουλί
ν' ακούει τόσο εύκολα τα όσα το ρωτούσα
αν κι η μικρή απάντηση που μου 'δωσε δεν ήταν
καθόλου ικανοποιητική στα όσα του πρωτόπα,
γιατί ποτέ δεν έτυχε να δεις μες στη ζωή σου
ένα πουλί να κάθεται σε προτομή γλυμμένη
απάνω από τη πόρτα σου να λέει: "Ποτέ πια".

Μα το Κοράκι από κει που ήταν καθισμένο
δεν είπε άλλη λέξη πια σα να 'ταν η ψυχή του
από τις λέξεις: "Ποτέ πια", γεμάτη από καιρό.
Ακίνητο καθότανε, χωρίς ένα φτερό του
να κινηθεί σαν αρχίζα να ψιθυρίζω αυτά:
"Τόσοι μου φίλοι φύγανε ως και αυτές οι Ελπίδες
κι όταν θε να 'ρθει το πρωί κι εσύ θε να μου φύγεις".
Μα το πουλί απάντησε: "Ποτέ από 'δω και πια".

Ετρόμαξα στη γρήγορη απάντηση που μου 'πε
πάντα εκεί ακίνητο στη προτομήν απάνω.
"Σίγουρα" σκέφτηκα, "αυτό που λέει και ξαναλέει
θα είναι ό,τι έμαθε από τον κύριό του
που αμείλικτη η καταστροφή θα του κοψ' το τραγούδι
που θα 'λεγεν ολημερίς και του 'καμε να λέει
λυπητερά το "Ποτέ πια" για τη χαμένη ελπίδα".

Μα η θέα του ξωτικού πουλιού μ' έφερε γέλιο
κι αρπάζοντας το κάθισμα εκάθισα μπροστά του
και βυθισμένος σ' όνειρα προσπάθησα να έβρω
τι λέει με τη φράση αυτή, το μαύρο το Κοράκι,
το άχαρο, τ' απαίσιο, ο τρόμος των ανθρώπων,
σαν έλεγε τις θλιβερές τις λέξεις: "Ποτέ Πια!".

Κι έτσι ακίνητος βαθιά σε μαύρες σκέψεις μπήκα
χωρίς μια λέξη μοναχά να πω εις το Κοράκι
που τα όλο φλόγα μάτια του μες στη καρδιά με καίγαν.
Έτσι σκεφτόμουν έχοντας στο βελουδένιο μέρος
του παλαιού καθίσματος γερμένο το κεφάλι,

στο μέρος που το χαιδεύαν η λάμψη της καντήλας,
εκεί όπου η αγάπη μου δε θ' ακουμπήσει πια!

Τότε ο αγέρας φάνηκε σα να 'ταν μυρωμένος
από 'να θυμιατήριο αόρατο που αγγέλοι
και Σεραφείμ το κούναγαν και τ' αλαφρά τους πόδια
ακούγονταν στο μαλακό χαλί της κάμαράς μου.
"Ναυαγισμένε" φώναξα, "αναβολή σου στέλνει
με τους αγγέλους, ο Θεός και μαύρη λησμοσύνη
για τη χαμένη αγάπη σου την όμορφη Λεονόρα.
Πες απ' το μαύρο το πιστό της Λήθης και λησμόνα
εκείνην όπου χάθηκε". Και το Κοράκι είπε:
"Ποτέ από δω και πια!".

Είπα: "Προφήτη των κακών, είτε πουλί είτε δαίμων
είτε του μαύρου πειρασμού αποσταλμένε συ
είτε στις άγριες θύελλας το μάνιασμα χαμένε,
αλλ' άφοβε, στον κόσμο αυτόπου κατοικεί ο Τρόμος,
πες μου με ειλικρίνεια, υπάρχει δω στον κόσμο
της λύπης κανά βάλσαμο που δίνει η Ιουδαία;
Πες μου!", μα κείνο απάντησε:
"Ποτέ από δω και πια!".

"Προφήτη", είπα, "δαίμονα, της Συφοράς πουλί,
Προφήτης όμως πάντοτε, στον Ουρανό σ' ορκίζω,
που απλώνεται από πάνω μας παρηγορήτρα αφίδα,
εις του Θεού το όνομα που οι δυο μας τον λατρεύουν,
πες μου αν στον Παράδεισο θε ν' αγκαλιάσω κείνη,
εκείνη που οι άγγελοι τη λεν Ελεονόρα";
Και το κοράκι απάντησε:
"Ποτέ από δω και πια!".

"Ας γίν' η μαύρη φράση σου το σύνθημα να φύγεις",
εφώναξα αγριωπός πηδώντας κει μπροστά του.
"Πήγαινε πάλι να χαθείς στην άγρια καταιγίδα
ή γύρνα στις ακρογιαλιές της Πλουτωνείου Νύχτας
ούτ' ένα μαύρο σου φτερό δε θέλω δω ν' αφήσεις
ενθύμηση της φράσης σου της ψεύτικης και πλάνας
βγάλ' απ' τη δόλια μου καρδιά το ράμφος που 'χεις μπήξει
και σύρε τη φανταστική μορφή σου στα σκοτάδια!"
Και το Κοράκι απάντησε:
"Ποτέ από δω και πια!".

Και το Κοράκι ακίνητο στη προτομή όλο μένει,
στης Αθηνάς τη προτομή απάνω από τη πόρτα
και τ' αγριωπά τα μάτια του σα του Διαβόλου μοιάζουν
όταν μονάχος σκέφτεται. Και το θαμπό λυχνάρι
ρίχνει σκία στο πάτωμα σαν πέφτει στο Κοράκι.
Και η ψυχή μου ανήμπορη δε θα μπορέσει πια
να βγει απ' τον αμφίβολο τον κύκλο της Σκιάς
που φαίνεται στο πάτωμα.
Ποτέ από δω και πια!

The Raven

Once upon a midnight dreary, while I pondered, weak and weary,
Over many a quaint and curious volume of forgotten lore—

While I nodded, nearly napping, suddenly there came a tapping,
As of some one gently rapping, rapping at my chamber door.
"Tis some visiter," I muttered, "tapping at my chamber door—
Only this and nothing more."

Ah, distinctly I remember it was in the bleak December;
And each separate dying ember wrought its ghost upon the floor.
Eagerly I wished the morrow;—vainly I had sought to borrow
From my books surcease of sorrow—sorrow for the lost Lenore—
For the rare and radiant maiden whom the angels name Lenore—
Nameless here for evermore.

And the silken, sad, uncertain rustling of each purple curtain
Thrilled me—filled me with fantastic terrors never felt before;
So that now, to still the beating of my heart, I stood repeating
"Tis some visiter entreating entrance at my chamber door—
Some late visiter entreating entrance at my chamber door;—
This it is and nothing more."

Presently my soul grew stronger; hesitating then no longer,
"Sir," said I, "or Madam, truly your forgiveness I implore;
But the fact is I was napping, and so gently you came rapping,
And so faintly you came tapping, tapping at my chamber door,
That I scarce was sure I heard you"—here I opened wide the door;—
Darkness there and nothing more.

Deep into that darkness peering, long I stood there wondering, fearing,
Doubting, dreaming dreams no mortal ever dared to dream before;
But the silence was unbroken, and the stillness gave no token,
And the only word there spoken was the whispered word, "Lenore?"
This I whispered, and an echo murmured back the word, "Lenore!"—
Merely this and nothing more.

Back into the chamber turning, all my soul within me burning,
Soon again I heard a tapping somewhat louder than before.
"Surely," said I, "surely that is something at my window lattice;
Let me see, then, what thereat is, and this mystery explore—
Let my heart be still a moment and this mystery explore;—
'Tis the wind and nothing more!"

Open here I flung the shutter, when, with many a flirt and flutter,
In there stepped a stately Raven of the saintly days of yore;
Not the least obeisance made he; not a minute stopped or stayed he;
But, with mien of lord or lady, perched above my chamber door—
Perched upon a bust of Pallas just above my chamber door—
Perched, and sat, and nothing more.

Then this ebony bird beguiling my sad fancy into smiling,
By the grave and stern decorum of the countenance it wore,
"Though thy crest be shorn and shaven, thou," I said, "art sure no craven,
Ghastly grim and ancient Raven wandering from the Nightly shore—
Tell me what thy lordly name is on the Night's Plutonian shore!"
Quoth the Raven "Nevermore."

Much I marvelled this ungainly fowl to hear discourse so plainly,
Though its answer little meaning—little relevancy bore;
For we cannot help agreeing that no living human being
Ever yet was blessed with seeing bird above his chamber door—
Bird or beast upon the sculptured bust above his chamber door,
With such name as "Nevermore."

But the Raven, sitting lonely on the placid bust, spoke only
That one word, as if his soul in that one word he did outpour.
Nothing farther then he uttered—not a feather then he fluttered—
Till I scarcely more than muttered "Other friends have flown before—
On the morrow he will leave me, as my Hopes have flown before."
Then the bird said "Nevermore."

Startled at the stillness broken by reply so aptly spoken,
"Doubtless," said I, "what it utters is its only stock and store
Caught from some unhappy master whom unmerciful Disaster
Followed fast and followed faster till his songs one burden bore—
Till the dirges of his Hope that melancholy burden bore
Of 'Never—nevermore'."

But the Raven still beguiling my sad fancy into smiling,
Straight I wheeled a cushioned seat in front of bird, and bust and door;
Then, upon the velvet sinking, I betook myself to linking
Fancy unto fancy, thinking what this ominous bird of yore—
What this grim, ungainly, ghastly, gaunt, and ominous bird of yore
Meant in croaking "Nevermore."

This I sat engaged in guessing, but no syllable expressing
To the fowl whose fiery eyes now burned into my bosom's core;
This and more I sat divining, with my head at ease reclining
On the cushion's velvet lining that the lamp-light gloated o'er,
But whose velvet-violet lining with the lamp-light gloating o'er,
She shall press, ah, nevermore!

Then, methought, the air grew denser, perfumed from an unseen censer
Swung by seraphim whose foot-falls tinkled on the tufted floor.
"Wretch," I cried, "thy God hath lent thee—by these angels he hath sent thee
Respite—respite and nepenthe, from thy memories of Lenore;
Quaff, oh quaff this kind nepenthe and forget this lost Lenore!"
Quoth the Raven "Nevermore."

"Prophet!" said I, "thing of evil!—prophet still, if bird or devil!—
Whether Tempter sent, or whether tempest tossed thee here ashore,
Desolate yet all undaunted, on this desert land enchanted—
On this home by Horror haunted—tell me truly, I implore—
Is there—is there balm in Gilead?—tell me—tell me, I implore!"
Quoth the Raven "Nevermore."

"Prophet!" said I, "thing of evil!—prophet still, if bird or devil!
By that Heaven that bends above us—by that God we both adore—
Tell this soul with sorrow laden if, within the distant Aidenn,
It shall clasp a sainted maiden whom the angels name Lenore—
Clasp a rare and radiant maiden whom the angels name Lenore."
Quoth the Raven "Nevermore."

"Be that word our sign of parting, bird or fiend!" I shrieked, upstarting—
"Get thee back into the tempest and the Night's Plutonian shore!
Leave no black plume as a token of that lie thy soul hath spoken!
Leave my loneliness unbroken!—quit the bust above my door!
Take thy beak from out my heart, and take thy form from off my door!"
Quoth the Raven "Nevermore."

And the Raven, never flitting, still is sitting, still is sitting
On the pallid bust of Pallas just above my chamber door;
And his eyes have all the seeming of a demon's that is dreaming,
And the lamp-light o'er him streaming throws his shadow on the floor;
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted—nevermore!